ДОСТОЙНИЯТ НРАВ НА МОЯ ПРОРОК РАЗКАЗИ



Махмут Сами Канбаш

ДОСТОЙНИЯТ НРАВ НА МОЯ ПРОРОК РАЗКАЗИ

Махмут Сами Канбаш

ДОСТОЙНИЯТ НРАВ НА МОЯ ПРОРОК – РАЗКАЗИ

Съставил:

„Уфук Егитим Данъшманлък“

Автор:

Махмут Сами КАНБАШ

Проект:

Др. Фарук КАНГЕР

Консултативен съвет:

Исмаил ГЮНДАЙ

Др. Якуп ЙЪЛМАЗ

Графика и оформление:

Али КАЯ

Редакция:

Нуман Нуруллах АРАС

Истанбул - 2012

СЪДЪРЖАНИЕ

Скъпи деца не хвърляйте тази книжка по земята. Съхранявайте я на чисто и подходящо място.

БЛАГОСЛОВЕНОТО ДЕТЕ

В Мекка настана истинска суша. Месеци наред от небето не падна и капчица дъжд. Листата пожълтяха и изсъхнаха. Почвата пресъхна и по нея се образуваха големи пукнатини, животните започнаха да измират. Хората изгаряха от жажда за вода. Жителите на града отправяха погледи в небето с надеждата да зърнат облаче предвещаващо дъжд, но напразно. Дните отминаваха, а и лист на дърво не потрепваше. Градът изгаряше под жаркото слънце, а надеждата в хората се топеше с всеки изминал ден.

Жителите на Мекка бяха отчаяни. Не знаеха какво да сторят и към кого да се обърнат за помощ. Още съвсем малко и всички щяха да бъдат погубени от глада и непоносимата жега, но най нетърпима оставаше жаж-



дата за глътка вода. Единствената надежда на хората бе Абдулмутталиб.

Той бе един от знатните и уважавани хора не само в Мекка, но и в целия Арабски полуостров, бе мъдър и обичан от всички. Всеки, който имаше някакъв проблем отиваше при този влиятелен човек, за да поиска съвет от него. Със сигурност и сега щеше да намери някакво решение.

Абдулмутталиб също бе много разтревожен. Изслуша внимателно и безмълвно хората, които бяха дошли в дома му. След което потъна в мисли.



– Всички заедно трябва да отправим молитва дуа към нашия Създател и да се помолим. Известете хората! Утре когато слънцето изгрее на върха да се съберем на планината Ебу Кубейс за молитва за дъжд.

На следващият ден млади и стари – всички жители на Мекка се събраха на уреченото място. Абдулмутталиб взе със себе си Любимият си Внук. Когато всички се събраха Абдулмутталиб вдигна глава и погледна нагоре. Небето бе ясно. Слънцето изгаряше с цялата си топлина земята. Погледна плачещите деца, пресъхналите устни на изнемощелите хора свели глави, след което обърна лице към Кябе. Взе на ръце Малкия си Внук,

прегърна го и отправи искрена молитва от сърце „О Аллах! Дари ни с обилен дъжд заради това Дете.“

Не след дълго в далечината се появи малко облаче. Приближавайки към града то сякаш теглеше след себе си огромни бели облаци. Изведнъж небето притъмня и заваля дъжд като из ведро. От радост децата не знаеха какво да направят. От месеци очакваха този миг. Започнаха да тичат и да ликуват под дъжда. Капките дъжд се смесиха с радостните сълзи в очите на хората. Изсъхналата пръст попиваше благодатната вода изливаща се щедро от небесата. Птиците весело зачуруликаха. Мекка отново се съживи.

Абдулмутталиб държеше на ръце Внучето си и с радостни сълзи наблюдаваше стичащите се капки дъжд от прозореца. Той знаеше, че този дъжд бе изпратен заради внучето му Мухаммед (с.а.в.). Сега бе убеден, че когато порасне той ще стане велик човек.

И наистина след години Всевишния Аллах избра това Благословено Дете за Пророк и той стана причина светът отново да се изпълни с мир и спокойствие. Ала дядо му Абдулмутталиб не успя да види тези славни дни...

„ВСЕКИ ДА ХВАНЕ НАМЕТАЛОТО ОТ ЕДИНИЯ КРАЙ!“

Вкъщи нямаше никой. Стаята бе потънала в мрак. Бученето на вятъра проникваше през прозореца и изпълваше стаята. Светкавиците проблясваха рисувайки криви линии по небето, след което падаха някъде в далечината зад планините. Мекка сякаш се намираше в средата на стихията.

Ебу Умеййе разтревожено се изправи на крака и погледна през прозореца. Навън дъждовната вода бързо се стичаше по улиците повличайки със себе си кал и камъни. В този момент се чу страшен грохот. Идваше откъм Свещения храм Кябе. В този миг той усети как нещо сякаш се откъсна от душата му. Прииска му се веднага да изтича и да види Кябе. Ала това бе невъзможно, докато бурята траеше. Едва дочака до сутринта.

На следващия ден стихията бе отминала. Още преди изгрев слънце Ебу Умеййе изтича към Кябе. Когато



с очите си видя Свещения храм лицето му пребледня. Стените на храма бяха пред разруха. Час по-скоро трябваше да бъде възстановен.

Без да губи никакво време Ебу Умеййе свика представителите на всички известни родове в Мекка и околността. На събранието бе взето единодушното решение Свещеният храм Кябе да бъде построен отново. За няколко дни бяха набавени необходимите материали. Разпределиха работата между всички. Всеки род трябваше да построи определена част от храма.

С общи усилия за кратко време строежът на Кябе завърши, всичко бе готово с изключение на един много ва-

жен детайл – Свещеният камък „Хаджеру‘л-Есвед“. Кой щеше да го постави на мястото му? Имаше само един камък и само един човек можеше да го намести. Чия ръка щеше да постави този Свещен камък на предишното му място? Кой щеше да бъде удостоен с тази чест?

Това стана причина за голям спор. Всеки искаше сам да направи това и да отстрани останалите. Изминаха няколко дни, а представителите на родовете не можеха да постигнат съгласие. Мълчанието продължаваше, а ненавистта в сърцата нарастваше. Насрочиха още една среща, на която всички представители се събраха и седнаха в кръг. Ебу Умеййе проговори пръв:

– Уважаеми представители, бяхме изправени пред голямо изпитание. С помощта на Всевишния Аллах успешно изпълнихме своя дълг. На нас се падна честта отново да изградим Свещения храм Кябе. Колкото и да се гордеем с това – ще е малко! Що се отнася до поставянето на Свещения камък „Хаджеру‘л-Есвед“…

Човекът, който седеше срещу Ебу Умеййе се изкашля няколко пъти, докато накрая успя да привлече вниманието върху себе си и каза:

– Да дойдем на темата за „Хаджеру‘л-Есвед“… Единствено аз мога да го поставя на мястото му.

Друг от представителите самонадеяно се намеси:

– И дума да не става! Тази чест приляга само на мен, защото моят род е най-достойният за това.

Висок и строен мъж рязко посегна към меча си и проговори със смразяващ тон:

– Този разговор продължи твърде дълго. Нашият род от векове се грижи за това Свещено място. Ако не искате някой да пострада – оставете тази работа на мен!

Друг се изправи на крака като стрела и посягайки към меча си каза „Това е невъзможно.“ Настана суматоха.

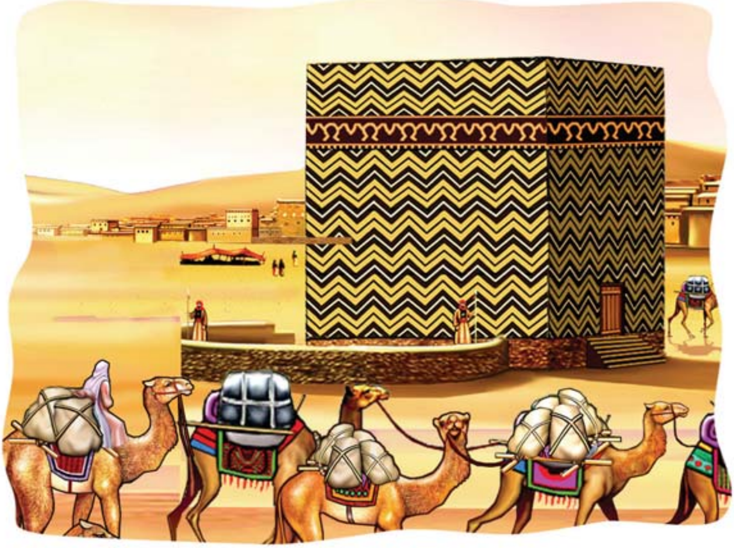
В този миг се чу гласът на Ебу Умеййе. Всички се обърнаха към него и го погледнаха. Той чувстваше, че трябва да се намеси и заговори с мек и спокоен тон:

– Предлагам ви следното – нека изберем един арбитър, който да разреши спора ни. И всички да се съобразим с неговото решение.

В първия момент това неочаквано предложение се хареса на всички, но само след минути спорът отново се разгорещи. Един от представителите каза:

– И кого ще изберем за арбитър? Кой ще успее да ни помири? Ебу Умеййе полагаше усилия да остане уравновесен и отвърна:

– Нека утре сутрин се съберем при Свещения храм Кябе. Да изберем за арбитър онзи, който пръв дойде при Кябе откъм хълма Сафа.



Повечето не бяха съгласни с това предложение, защото бе неизвестно кой ще дойде с първите лъчи на слънцето. Как можеха да бъдат сигурни, че арбитърът няма да вземе страната на някого? Накрая обаче, всички бяха принудени да приемат това условие, защото всеки искаше този въпрос да бъде разрешен час по-скоро.

На следващата сутрин всички погледи бяха вперени към хълма Сафа. Кой ли ще се появи пръв? Като, че ли някой идваше насам. Докато той се приближаваше вълнението нарастваше. Някой възкликна: „Ето, Мухаммеду‘л-Емин идва.“ Очите на всички проблеснаха от радост: „Спокойно, идва доверен човек!“

Неописуемо задоволство изпълни присъстващите. Разказаха на Хазрети Мухаммед (с.а.в.) за случилото се и поискаха помощ за разрешаването на възникналия спор.

Хазрети Мухаммед (салляллаху алейхи ве селлем) се усмихна мило. Този жив пример за проницателност с лекота разреши спора. Първо поиска всеки род да избере по един представител. След което свали наметалото от гърба си и го постла на земята в близост до Кябе. Постави върху него Свещения камък „Хаджеру'л-Есвед“ и им каза:

– Нека всеки един представител да хване наметалото от единия му край.

Всички осъзнаха едно – Свещеният камък щеше да бъде поставен на мястото му с взаимни усилия и съгласието на всички. Представителите на родовете хванаха от краищата наметалото и заедно го повдигнаха. След това Хазрети Мухаммед (с.а.в.) го взе на ръце и внимателно го постави на мястото му. По този начин спорът бе разрешен по най-благоприятния начин.

Ебу Умеййе пое дълбоко въздух. И през ум не му минаваше, че този важен спор ще бъде разрешен толкова лесно. Той си помисли: „Мухаммед (с.а.в.) е не само честен и доверен, той е много мъдър и проницателен човек...“

По този начин Пратеника на Аллах (с.а.в) разреши този спор с неповторима съобразителност, предотвратявайки евентуална вражда между различните родове населяващи областта.

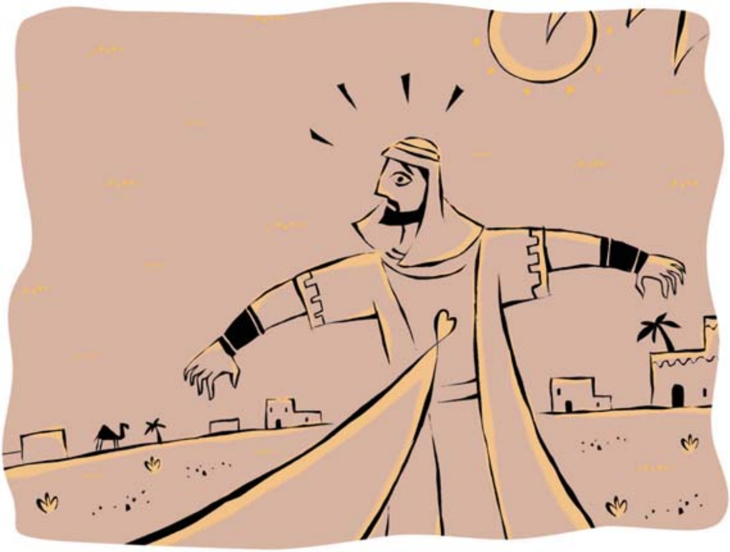
„КОЙ ЩЕ ТЕ СПАСИ?“

Дори най-добрият му приятел вече не мислеше и не вярваше като него. Как бе възможно? Та нали досега бяха най-близки приятели, по-близки от братя. Неразделни във всичко, което правеха. Всички в Мекка им се възхищаваха и говореха за тяхното приятелство.

Десур нервно обикаляше из стаята. Тревогата, изпълваща душата му не стихваше и за миг. „Всичко е заради Мухаммед!“ изръмжа с ярост той. „Ако той не бе дошъл, нямаше да се разделим. Загубих най-добрия си приятел. Трябва да направя нещо, иначе ще изгубя всичките си приятели.“ Взе меча си и изскочи навън.

Десур бе сприхав и отмъстителен човек. Често гневът му надделяваше над разума. Дни наред следеше Пратеника на Аллах (с.а.в.).

Един ден издебна Пророка (с.а.в.) докато си почиваше под сянката на едно дърво. Наоколо нямаше никой. Десур бе намерил най-удобния момент. Коварно се промъкна покрай него и застана до главата му. В този



момент Пророка (с.а.в.) отвори очи. Десур надменно и самоуверено каза:

– Сега кой ще те спаси от мен?

Любимият ни Пророк (с.а.в.) най-спокойно и хладнокръвно без капчица страх му отвърна:

– Аллах ще ме спаси.

Десур изведнъж се вцепени. Усети невероятен удар в гърдите си. Невидимият удар бе толкова силен, че го хвърли на земята. Лежеше и не можеше да си поеме въздух. Мечът му падна встрани далеч от него. В онзи миг Любимият ни Пророк (с.а.в.) ловко се изправи и взе



меча от земята. Застана до главата на Десур, който все още лежеше в несвяст и му каза:

– А теб кой ще те спаси от мен?

Десур бе смаян. Преди да разбере какво се случва плановете, които кроеше се обърнаха против него. Гласът му потрепери. От челото му се стичаше ледена пот. В очите му се четеше молба, пелтечейки успя да каже:

– О Мухаммед, само ти можеш да ме спасиш.

Любимият ни Пророк (с.а.в) бе милостив и състрадателен. Освободи го и му каза „Хайде стани и върви по пътя си.“ Вместо да накаже човека, който възнаме-

ряваше да отнеме живота му, Хазрети Мухаммед (саллаллаху алейхи ве селлем) за пореден път показа, че е изпратен като милост за световете.

Тази достойна постъпка остави дълбока следа в Десур. Той се промени и осъзна, че не е бил прав. Със сълзи на разкаяние и обич се обърна към Пророка (с.а.в.) и каза „И аз повярвах във Вас! Вие наистина сте Пратеник на Аллах. Моля Ви научете и мен на добродетелите, които притежавате." Така и Десур вкуси от сладостта на вярата.

„ПЛАТИ МИ ВЕДНАГА!“

Днес в Медина нямаше по-доволен човек от Селлям. Той бе отличен търговец. Закупи стока на ниска цена и успя да я продаде много изгодно. С неописуем възторг плесна с ръце и възкликна „Наистина съм добър в търговията.“ Извади кесията със спечелените пари и започна да ги брои отново и отново. Не можеше да се нарадва на голямата печалба.

Радостните викове на Селлям събудиха любопитството на Ахтаб, който също бе търговец и работеше в съседния дюкян. Остави от ръцете си чувала с пшеница и отиде при Селлям.

– Какво има Селлям, да не би да си открил съкровище в Червено море?

– И така може да се каже, Ахтаб. В продължение на една седмица никой в чаршията на Медина не спе-



чели толкова, колкото аз спечелих днес. Как да не се радвам!

– Да можех и аз да се зарадвам като теб. Напоследък търговията не върви добре. Дадох стока на едни хора, а Хазрети Мухаммед (с.а.в.) ще я заплати вместо тях. Обещах да го изчакам.

И двамата търговци все още не бяха приели вярата. Селлям посъветва Ахтаб:

– Иди при Пророка Мухаммед (с.а.в.) и си поискай парите.

– Но още е много рано, аз обещах да изчакам до деня, за който се разбрахме.

– Нищо, че е рано, върви и си вземи своето.

...

Всъщност Ахтаб тайничко наблюдаваше Пратеника на Аллах (с.а.в.). Бе съзрял в него хубави и достойни черти. Особеностите на последният Пророк бяха известни, но не бе убеден дали това наистина е Хазрети Мухаммед (с.а.в.). Досега Ахтаб забеляза, че той напълно отговаряше на описанието, но не го познаваше достатъчно отблизо, за да знае дали той притежава и благ характер, както пишеше в преданията. Дали Мухаммед наистина притежаваше благ нрав? Ахтаб искаше да се увери в това и сега имаше прекрасна възможност да го стори. Той щеше да настоява да му се изплатят парите макар обещания срок да не бе изтекъл и така щеше да изпита благия нрав на Хазрети Мухаммед (с.а.в.).

На следващия ден си придаде сопнат вид и с пъргави стъпки се отправи към дома на Пророка (с.а.в.). Направи се, че не забелязва стоящите пред къщата Сподвижници, между които бе и Хазрети Юмер (Аллах да е доволен от него – р.а.). Мина покрай тях без да поздрави и умишлено започна да удря и блъска грубо по вратата.

– Хей Мухаммед! Излез навън! Веднага изплати това, което ми дължиш!

Любимият ни Пророк (с.а.в.) чу гласа на Ахтаб и излезе. Приближи се до него минавайки пред учудените погледи на Сподвижниците, които недоумяваха какво се случва. Със спокоен и уважителен тон Пророка каза на търговеца:

– Дължа ти пари, но срокът още не е изтекъл. Когато дойде време ще ти платя, както се разбрахме.

Ахтаб остана много доволен от благите думи на Пророка (с.а.в.), но искаше да се увери напълно и затова реши да продължи да го изпитва. Заговори с още по-висок и неуважителен тон:

– Така ли изпълнявате обещанията си? Закъснявате и не си плащате? Повече няма да давам отсрочка на никого от вас...

Хазрети Юмер (р.а.), който много обичаше Пророка (с.а.в.) не издържа повече на невъзпитаното държание на Ахтаб и изригна като вулкан:

– Ахтаб! Внимавай! Ти може би не знаеш с кого говориш! Ако не се намирахме пред дома на Пророка...

Ахтаб се уплаши от реакцията на Хазрети Юмер, който се приближи към него. Помисли, че ще се нахвърли върху него и се разтрепери от страх, за щастие



Любимият ни Пророк (с.а.в.) тутакси се намеси и успокои Хазрети Юмер:

– Юмер, Аллах да те дари с добрина! Очаквахме от теб да си по-добронамерен. Ако ни бе посъветвал – аз да платя навреме, а Ахтаб да изчака срока спокойно, щеше да е по-добре за всички.

Ахтаб стоеше смаян. Гледаше с почуда и не можеше да спре да се възхищава на благия нрав на Пророка Мухаммед (с.а.в.). В случая Пророкът бе напълно прав. Срокът, в който той трябваше да плати още не бе изтекъл, на всичкото отгоре го упрекнаха несправедливо и то в дома му. Само ако поискаше можеше да накара да

изгонят Ахтаб или пък да го нагруби, но той не направи нито едно от тези неща. Въпреки грубостта, пред която Пратеника на Аллах (с.а.в.) бе изправен, той прояви своя достоен и благ нрав.

Накрая чувствата на Ахтаб се промениха. Вярата притежаваше снизходителност, пред която сърцето му се разчувства. Увери се, че Хазрети Мухаммед (саллаллаху алейхи ве селлем) наистина е последният Пророк. Без да губи повече време и той повярва в истината.

СЪРЦЕТО МУ СЕ ИЗПЪЛНИ С ОБИЧ

В джамията на Пратеника на Аллах както винаги цареше приятна атмосфера, даряваща спокойствие на душите. Любимият ни Пророк (с.а.в) беседваше със своите Сподвижници. Разказваше им за търпението, обичта и милосърдието. В това време в джамията влезе един беден човек. Бе слушал много за щедростта на Пророка (с.а.в.). Бедният човек искаше бъде проявено великодушие и към него. Приближи се до Пророка и го поздрави. Пратеника на Аллах (с.а.в.) с мило и усмихнато лице отвърна на поздрава му и каза „Не се стеснявай, ако имаш нужда от нещо – кажи."

Бедния човек се усмихна. Очакваше подобен въпрос.

– О Пратенико на Аллах, аз съм беден човек. Имам нужда и искам да ме дарите с благодат.

Любимият ни Пророк (с.а.в.) не връщаше никого. Дори в момента да нямаше какво да им раздаде, взи-



маше назаем, но никога не отпращаше хората с празни ръце. След което при първата възможност се разплащаше. Така постъпи и с този нуждаещ се – даде му всичко, което имаше в онзи момент. Ала това не успя да задоволи бедния човек, в този момент в него се бе проявило недоволството. Изведнъж усмивката от лицето му изчезна и той придоби сериозно изражение.

– На други даваш много повече, а на мен даде съвсем малко - започна да се жалва той.

Сподвижниците, които бяха в джамията се смутиха. Ядоса ги неприличното поведение към Пророка, който бе толкова вежлив и помагаше на всички. Пожелаха



да се намесят и да го изгонят, но Любимият ни Пророк (с.а.в.) им попречи да го сторят. Накара ги да се успокоят, след което взе бедния човек и го отведе в дома си, където му даде в изобилие всичко, от което имаше нужда. След което го попита:

– Сега достатъчно ли ти дадох? Доволен ли си?

Бедния човек остана безкрайно удовлетворен, с усмивка на уста каза „Да, ти раздаде щедро и предостатъчно и на мен от всичко. Нека Аллах да бъде доволен от теб. Нека дари теб и семейството ти с благодат.“

След като чу неговите думи Пророка (с.а.в.) му каза:

– Преди малко не остана доволен от това, което ти дадох и Сподвижниците видяха това. Малко са ти ядосани. Разкажи и пред тях, че си останал доволен, за да не останат в сърцата им лоши помисли за теб.

Бедния човек бе изумен. Държа се толкова грубо, а Пророкът (с.а.в.) продължаваше да се отнася към него с разбиране и великодушие. Не само, че го зарадва, ами сега искаше да го помири и със Сподвижниците. Човекът усети дълбоко в сърцето си топлина и обич към Пророка (с.а.в.). Веднага изпълни заръката му, отиде при Сподвижниците, пред тях сподели своето задоволство от Пророка (с.а.в.) и се извини за невъзпитаното си държание. Сподвижниците му простиха и го прегърнаха така, сякаш нищо не се бе случило.

Бедният човек дойде при Пратеника на Аллах саллялаху алейхи ве селлем само защото имаше нужда и искаше да му се помогне, но на връщане оттам – вече не бе същият. Грубостта и злобата някак изчезнаха от сърцето му и сега на тяхно място се появиха обичта и милосърдието.

След като видя учтивото и състрадателно отношение, сърцето му откри съвсем нов език. Това бе езикът на обичта, милосърдието и вежливостта, пречистен от невежеството, грубостта и омразата…

„АНГЕЛИТЕ ТЕ СЛУШАХА“

Колко е просторно и ярко небето… Сякаш е един безкраен свят… Като, че ли на небесата има хиляди, може би милиони звезди. Едни са малки, други по-големи. Струва ни се, че са една до друга, ала в същото време те не се докосват. Някои са по-ярки, други са загубили блясъка си. А светът, в който се намираме? Мъничка частица в необятната Вселена… Плуваща в пространството в точно определена посока без да залита и в пълна хармония и баланс. Защо и за кого е създадена тази прелест?

Конят на Усейд изцвили и той се сепна. Бе потънал в мисли. Огледа се да не би да идва някой, но нямаше жива душа на пътя. Отново се опита да размишлява, но така и не успя да събере мислите си. Прекрасната картина изчезна пред очите му и той не можа да я възстанови повече. Въпреки това едно неописуемо чувство остана в него и не го напускаше. Почувства, че се приближава до мъдростта скрита в сътворението на Вселената.



Когато го изпълваха подобни чувства Усейд започваше да чете Великата книга. Стана от мястото си. Взе в ръце Свещения Коран, който стоеше нависоко. Първо опря устни, а след това и челото си на него в знак на уважение, след което внимателно разгърна страниците и започна да чете на лунната светлина, озаряваща нощта.

Гласът на Усейд бе изпълнен с въодушевление и се разнасяше навред, издигайки се към небесата. Вселената бе обгърната в дълбока тишина. Навсякъде настана покой. Сякаш всичко наоколо слушаше приятното четене на Свещения Коран. Изведнъж конят на Усейд се изправи на задните си крака. Усейд се изплаши. Спря четенето и плахо се огледа. Какво ли бе уплашило



коня така? Наоколо нямаше никого. Той завърза още по-здраво юздите на коня…

Нежно взе страниците на Свещения Коран и продължи да чете. Малко след това конят отново стана неспокоен. Усейд отново прекъсна четенето. Какво му имаше на този кон? Защо както си стоеше изведнъж започваше да се страхува? В този миг неволно вдигна глава и погледна нагоре. О Аллах! Какво бе това? Един облак, в който имаше озаряващи светилници бързо се издигаше докато накрая се изгуби от погледа му. Усейд започна да трепери. Сърцето му биеше ускорено. Не

можеше да си обясни видяното. Погледът му остана вперен в небето.

На сутринта отиде при Пратеника на Аллах (с.а.в.). Подробно му разказа за случилото се през нощта, как се притесни и се принуди да прекрати четенето на Свещения Коран. Хазрети Мухаммед салляллаху алейхи ве селлем се усмихна и му каза:

– Ах Усейд! Защо спря да четеш? Това бяха ангелите дошли, за да те слушат как четеш Свещения Коран. Ако бе продължил само още малко и те щяха да останат до сутринта и всички хора можеха да ги видят…

Смесени чувства изпълниха сърцето на Усейд, много се зарадва, но в същото време плачеше. „Значи ангелите дойдоха при мен само, за да ме слушат как чета Свещения Коран, така ли?“ Душата му се изпълни с мир и спокойствие.

С нетърпение зачака да настъпи нощта, за да види отново ангелите. Часове наред чете Свещения Коран с прелестния си глас, но така и не можа да ги види. На следващата вечер отново чете. Неусетно нощите, месеците и годините отминаваха. Усейд никога повече не видя ангелите, които бе видял онази нощ, но когато четеше Свещения Коран той винаги ги усещаше съвсем близо до себе си.

КУПАТА С МЛЯКО

Ебу Хурейре не бе богат човек. Нямаше си нищо на този свят. Хранеше се рядко. Когато огладняваше и не намираше храна връзваше камък около кръста, притискайки стомаха си. Така болката от глада се усещаше по-слабо.

Онзи ден отново се превиваше от глад. Лицето му бе по-бледо от всякога. Прилоша му и той отчаяно приклекна до земята. Със сетни сили притисна с ръце стомаха си, опитвайки се да спре поне за миг болката, която му причиняваше глада. Почувства се зле. И камъкът завързан около кръста му не помагаше вече. Макар да му бе трудно той се напрегна и се изправи. Застана на пътя, по който хората минаваха с надеждата, че някой ще мине оттам и ще разбере положението му.

В далечината забеляза Хазрети Ебу Бекир, който идваше насам. По пресъхналите от глад устни се появи широка усмивка. С голяма надежда зачака този щедър човек да дойде при него, но Хазрети Ебу Бекир го поздрави и мина покрай него като вятър. След това оттам

мина и Хазрети Юмер, който също не разбра за състоянието му. И двамата изглеждаха угрижени, иначе биха забелязали пребледнялото лице на Ебу Хурейре.

Ебу Хурейре стоеше сам на пътя. Усмивката застина на лицето му. Хазрети Ебу Бекир и Хазрети Юмер бяха най-близките Сподвижници на Пророка (с.а.в.), след като и те не се досетиха, кой друг щеше да го разбере? Повдигна глава и погледна към вратите на къщите намиращи се наблизо. За миг му се прииска да похлопа на портата на най-хубавата от тях и да каже „Заради Аллах, дайте един залък хляб.“ Ала това не му прилягаше, дори да умираше от глад не можеше да проси от никого. Такава бе заръката на Пратеника на Аллах (с.а.в.).

Помисли си, че е загубил надежда, но в същия момент чу глас, който му каза:

– Последвай ме Ебу Хурейре!

Това бе Пророка Мухаммед (с.а.в.). Изгубената надежда долетя и отново кацна в сърцето на Ебу Хурейре. Той се зарадва, защото знаеше, че идването на Пророка не бе случайно, раздвижи напуканите си устни и каза „Веднага идвам о Пратенико на Аллах!“ Заедно отидоха в дома на Пророка. Когато стигнаха Ебу Хурейре остана на вратата. Срамежливо попита „Да вляза ли о Пратенико на Аллах?“ Когато получи разрешение влезе.

В скромния дом на Пророка имаше само една купа с мляко. Пророка салляллаху алейхи ве селлем взе купата в ръка и попита семейството си:

– Откъде е това мляко?

– Донесоха го като дар, отговориха те казвайки кой е дарил млякото.

Пратеника на Аллах (с.а.в.) се обърна към Ебу Хурейре и му каза:

– Ебу Хурейре! Иди покани тук и намиращите се в Суффа.

Суффа наричаха място намиращо се близо до дома на Пророка. Оставащите там нямаха семейства и не бяха заможни. Те бяха гости на Исляма. Когато идваха дарове за Пратеника на Аллах (с.а.в.) той ги споделяше с тях.

Ебу Хурейре се учуди как Пророка ще разпредели купата с мляко между всички. Купата бе една, а гладните – много, но щом Пратеника на Аллах (с.а.в.) казваше нещо, със сигурност в това се криеше мъдрост.

Не след дълго всички се събраха в дома на Пророка (с.а.в.). Поискаха разрешение и седнаха. Ебу Хурейре седна от дясната страна на Пратеника на Аллах, който му подаде купата с мляко. Тъкмо да приближи съда до устните си и да отпие една глътка, Пророкът му каза:

– Хайде Ебу Хурейре! Нагости хората с млякото.

Ебу Хурейре се чувстваше отпаднал, с трепперещи ръце започна да поднася от млякото на дошлите. Всеки един от гостите взимаше купата и отпиваше до насита, след което я подаваше на седящия до него. При всяко подаване на купата очите на Ебу Хурейре се съживяваха, защото млякото не намаляваше. След като и последният гостенин се засити, Ебу Хурейре взе съда и го върна на Пророка (с.а.в.), който му се усмихна мило и го попита:

– Само двамата с теб не отпихме, нали?

– Така е Пратенико на Аллах - отговори Ебу Хурейре.

– Сега и ти можеш да седнеш и да пиеш от млякото.

Ебу Хурейре взе купата с млякото и започна да отпива. Колкото повече отпиваше толкова жаждата му се усилваше. Когато забеляза, че всички присъстващи гледат към него, спря. Пророка му каза „Пийни си още малко от млякото.“ И той отново отпи. Ебу Хурейре отпиваше, а Пророкът му казваше „Още малко, още…“ Накрая Ебу Хурейре не се сдържа и каза:

– О Пратенико на Аллах не мога повече, заситих се, не ми остана място. А Пророкът се усмихна и му каза:

– Тогава можеш да подадеш купата и на мен. Изрече „Бисмиллях“ и отпи останалото мляко.

„ДОРИ ТОВА ДА Е ДЪЩЕРЯ МИ“

Заможните жени от рода „Бени Махзум“ бяха организирали празненство. Поканиха всички жени от рода, за да се забавляват. В средата на голямата стая бяха постлани трапези с чудни ястия. Девойки свиреха на деф. Приятната мелодия на този музикален инструмент се сливаше с очарователните им гласове. Гостите изживяваха приказна вечер.

Тази веселба продължи до посред нощ. Гостите започнаха да си тръгват, когато една от жените се развика:

– Крадец! Откраднаха колието ми!

Вратите се заключиха. Всички девойки, които помагаха в дома се наредиха в редица, но колието не бе открито в тях. Как можеше да случи подобно нещо? Откакто веселието започна никой не е излизал навън. Ако прислужниците не бяха откраднали колието, тога-



ва кой би могъл да бъде крадецът? Всички поканени жени бяха от видни и богати семейства. Не можеха да сторят подобно нещо.

За съжаление оставаше само едно – да бъдат проверени и гостите. Всички жени бяха помолени да извадят вещите, с които бяха дошли. Когато дойде ред на една от най-богатите жени от рода „Бени Махзум“, тя каза:

– Не можете да претърсвате моите вещи. Аз съм една от най-достойните жени в този род!

Настана истински хаос. Другите жени ѝ възразиха:

– Както вещите на всички останали бяха претърсени, и вашите също трябва да бъдат прегледани.

Въпреки всичко жената продължи да се противопоставя, докато накрая извади от пазвата си откраднатото колие и го захвърли на земята. Пред потресените погледи на всички тя излезе най-спокойно от къщата сякаш нищо не се бе случило.

За кратко време този случай бе известен и на Пратеника на Аллах (с.а.в.), който повели жената откраднала колието да бъде наказана. Това решение предизвика изненада в рода на „Бени Махзум". Жената, която трябваше да получи наказание бе една от най-богатите и знатни жени в рода.

Всички видни мъже от рода се събраха, за да намерят решение на проблема и чакаха напрегнато. Никой не смееше да проговори. В това време на вратата се похлопа. При тях дойде човек от рода Курейш, който влезе бързо без да поздрави и каза:

– Тази повеля накърнява достойнството ни! Непременно трябва да намерим решение.

Един от събралите се каза:

– Трябва да има начин да убедим Хазрети Мухаммед (с.а.в.) да се откаже от това наказание.

Друг отговори:

– Това е невъзможно... Той е справедлив и ще настоява на това, че наказанието за извършилите кражба важи еднакво за всички хора.

Човекът от рода Курейш възкликна:

– Сетих се какво ще направим! Има един човек, когото Хазрети Мухаммед много обича – това е синът на Зейд. Да изпратим този младеж при него като посредник. Той да обясни, че жената откраднала колието е много богата и е готова да изплати в двоен размер стойността на колието, и да помоли Пророка ни да я помилва. Какво ще кажете?

Тази идея ободри сърцата на всички. „Наистина Пратеника на Аллах (с.а.в.) много обичаше сина на Зейд и непременно би уважил неговата молба.“, помислиха си те.

Без да губят време отидоха при младежа. Разказаха какво се е случило и накрая поискаха от него да отиде при Пророка (с.а.в.) и да го помоли да помилва жената откраднала колието. Хората, които се срещнаха с младежа бяха негови роднини и той не можа да откаже на

настойчивата им молба. Младежът отиде при Пророка (с.а.в.) без да се замисли как той би реагирал на подобно нещо. Влезе при него и проговори с треперещ глас:

– О, Пратенико на Аллах! Както и Вие сте узнали една от богатите и знатни жени от рода „Бени Махзум“ е извършила кражба. Повелили сте тя да получи предвиденото наказание за вината си. При мен бяха представители на този род. Помолиха ме да поискам от Вас да отмените това решение и да я помилвате. Готови са да сторят всичко необходимо за това, да платят колкото трябва.

Младежът се надяваше, че ще чуе нещо подобно: „Знаеш, че много те обичам и уважавам. Този път прощавам заради теб.“

Разбира се изобщо не стана така както той очакваше. Пророка (с.а.в.) бе спокоен и уравновесен, но сега когато ставаше въпрос за справедливост лицето му почервеня:

– Младежо! Нима посредничиш за да не бъде изпълнено наказание повелено от Всевишния ни Създател, така ли? Кълна се в Аллах, че дори дъщеря ми Фатма да извърши кражба – няма да се поколебая да я накажа подобаващо!

Младежът потъна от срам. Идеше му се скрие вдън земя. Съжали, че въобще се съгласи да се застъпва за

подобно нещо. Стана и отиде при хората от рода „Бени Махзум“, които чакаха с нетърпение. Извести ги за непоколебимото решение на Пророка (с.а.в.) и ги предупреди никога повече да не идват при него с подобна молба.

ВИНАГИ ПОМАГАШЕ НА ДРУГИТЕ

Абдуллах отново обикаляше из Медина с надеждата да си намери работа. Свечеряваше се, но и днес не успя да заработи нищо. Когато се прибра вкъщи бе толкова изморен, че не чувстваше колената си. Той отбягваше погледа на съпругата си. Обърна се към децата, които спяха.

С надеждата да чуе добра новина, съпругата му го попита:

– Успя ли да намериш работа?

Абдуллах не искаше да я тревожи, затова прецени, че е най-добре да смени темата и попита:

– Децата отново ли заспаха гладни?

– Поделих помежду им прясното мляко, което вчера донесе съседката. Не са яли нищо друго. Дълго плакаха после се унесоха и заспаха. А ти... Успя ли да намериш работа?

– Не, не намерих. Продадохме всичко, което имахме в дома си. Нямаме повече вещи, които да продаваме. Днес на чаршията видях продавачите на дърва. Помислих си „Да имах и аз една брадва... Щях да ходя и да сека дърва с нея, след това да ги продавам на пазара, а с парите, които припечелвам да ви купувам храна."

Съпругата на Абдуллах се натъжи и седна върху старата сламена рогозка, която се намираше до прозореца и въздъхна. В дома им нямаше нищо за ядене. Не мислеха за себе си, а за децата. Повече не можеха да гледат как всеки ден децата се превиват от глад. Но те не се отказваха, търпяха (сабър) и отправяха искрени молитви дуа на Всевишния Аллах.

На сутринта с първите слънчеви лъчи Абдуллах отново поиска да излезе, за да търси работа. Тялото му бе изтощено от глад. Понечи да се изправи, но не намери сили. Легна отново, очите му се премрежиха, зави му се свят. От улицата се чуваше викът на глашатаите, които известяваха хората:

– Ей хора! Чуйте! Пратеника на Аллах (с.а.в.) очаква всички нуждаещи се в дома си. Който от вас има нужда нека отиде при него и вземе каквото поиска. Никой да не остане в нужда!

Абдуллах изведнъж отвори очи. Не повярва на ушите си. Сънуваше ли? Заслуша се по-внимателно. Същият глас отново се чу от улицата. Не беше сън. Абдуллах



сякаш се съживи отново. Изправи се и изскочи от дома си. Затича се право към дома на Пророка (с.а.в.). Препъваше се и падаше, но след това отново ставаше и когато пристигна нямаше сили да проговори, запъхтян каза:

– О Пратенико на Аллах! Чух, че раздавате помощ, затова дойдох.

Ала Пророкът (с.а.в.) бе раздал всичко, което имаше. Нуждаещите се които бяха чули вестта се явиха при него и той подели помежду им всичко с което разполагаше. Не бе останало нищо, което да даде на Абдуллах.

Абдуллах се натъжи. Какво щеше да прави сега? Не успя да дойде навреме. Тъкмо когато се обърна и взе да си тръгва, чу глас, който му каза:

– Не се натъжавай Абдуллах! Ще получиш това, от което имаш нужда.

Това бе гласът на Пророка (с.а.в.). Абдуллах се върна и развълнувано попита:

– Как?

Любимият ни Пророк (с.а.в.) се усмихна мило и му каза:

– Сега отиди право на чаршията. Вземи всичко необходимо оттам и кажи на продавачите „Пратеника на Аллах ще ви плати."

Абдуллах бе изумен. Въпреки, че Любимият ни Пророк салляллаху алейхи ве селлем нямаше какво да раздаде, задлъжняваше, за да помогне на друг. Това бе негова благородна черта – винаги намираше как да помогне на другите. Абдуллах не знаеше какво да отговори пред тази възвишена и достойна постъпка. След като многократно благодари на Пророка (с.а.в.), радостно се запъти към чаршията. Сега се връщаше в дома си носейки в едната си ръка достатъчно храна за семейството си, а в другата – брадвата, с която оттук насетне щеше да изкарва прехраната им.

„ОТНОВО ГИ ЗАРАДВАЙ“

Всички се възхищаваха на Сподвижниците на Пратеника на Аллах (с.а.в.). Те бяха удостоени с неговото приятелство и винаги бяха близо до него. Можеха да слушат неговите благи слова и да живеят в благоденствие. И той си мечтаеше да бъде един от тях. Да види сияйния образ на Пратеника на Аллах (с.а.в.), да бъде близо до него и да отслужват молитвата намаз заедно.

Този човек живееше в Йемен. Имаше възрастни родители, за които полагаше грижи. Те си нямаха никого на този свят и той не можеше да ги остави сами и да отпътува за Медина. От друга страна тъгата в душата му от ден на ден ставаше все по-неутешима. Страдаше и накрая се реши на всяка цена да отиде и да види Пратеника на Аллах (с.а.в.).

Онази нощ се сбогува с родителите си и въпреки техните сълзи и отчаяни молби той тръгна за Медина. Преодоля изморителния път и най-сетне пристиг-



на. Сърцето му сякаш щеше да спре от вълнение. Без да губи повече време отиде при Пророка (с.а.в.). След като години наред тъгуваше, когато го видя очите му се превърнаха в преливащи реки от вълнение. През сълзи успя да каже името си и продължи:

– О Пратенико на Аллах! Идвам от Йемен и бих искал от сега нататък да живея тук при Вас.

Пророкът се усмихна и го попита:

– Имаш ли роднини в Йемен?

– Да, Пратенико на Аллах, имам майка и баща, които оставих там.



– Получи ли одобрението им когато идваше тук?

Човекът изведнъж замръзна. Помисли си „Колко удивително, сякаш Пратеника на Аллах бе до нас когато се сбогувах с родителите си.“ С треперещ глас отвърна:

– О Пратенико на Аллах! Не получих разрешение, напротив тръгнах против волята им. Но толкова исках да дойда и да Ви видя, че бях принуден да ги оставя…

Хазрети Мухаммед салляллаху алейхи ве селлем безкрайно много уважаваше родителите. При всяка възможност наставляваше хората и им разясняваше

колко е важно да бъдат уважавани майките и бащите. Разказваше, че гневът към бащите е гняв към Аллах, и също, че раят се намира под нозете на майките. Всевишният Аллах джелле джелялюху повелява добрина и ласкави слова към родителите, забранява да бъдат навиквани и да им се казва думичката „Уф“.

Когато Пророка (с.а.в.) разбра, че този човек е дошъл без одобрението на родителите си и ги е оставил сами, се разтревожи. Обърна се към човека и му каза:

– Незабавно се върни при тях. Погрижи се добре за тях. Както си ги разплакал – сега иди и отново ги зарадвай. Знай добре, че само ако ги зарадваш можеш да достигнеш до великото задоволство на Всевишния Аллах.

Човекът от Йемен разбра грешката си. Той осъзна, че не е необходимо непременно да бъде близо до Пратеника на Аллах, за да спечели задоволството му. Научи, че бе достатъчно да върши одобрени дела от Пророка (с.а.в.), за да спечели неговата обич. Затова веднага тръгна към родината си. Оттук нататък той щеше да уважава още повече своите родители, да се грижи добре за тях и да се старае да ги радва.

ДЕТЕТО С КЪСМЕТ

Буджейр се събуди изплашен от кошмара, който сънува. Спря погледа си на дървените греди на остарялата колиба. Опита се да се успокои. След това бавно се изправи. Усети как хладния утринен вятър пронизва тялото му. Протегна малките си ръчички към слънчевите лъчи, които проникваха през процепите на колибата. Стараеше се да стопли ръцете си с топлия си дъх.

Навън се чу детска глъчка, която привлече вниманието на Буждейр. Притесняваше се от скъсаните си дрешки, но въпреки това му се прииска да излезе навън при другите деца. Улиците бяха препълнени с дечица на неговата възраст. Всички весело тичаха облечени в новите си дрехи. На лицето на всички бе изписана радост. „Днес е празникът Байрам...“, помисли си Буджейр и тъжно сведе глава напред. Застана до една стена и облегна гърба си на нея. Изтри сълзите, които се стичаха по малките му розови бузки и си спомни за последния празник който прекара заедно с баща си преди той да почине. За последната дреха, която баща му купи за него... Един ден докато се гонеше с приятелите



си падна и нарани коляното си. Майка му го превърза с нежните си ръце. С какво нетърпение дочака раната му да заздравее за да довърши надбягването с приятелите си. Всички тези спомени преминаха като филмова лента пред очите му. Сега стоеше сам самичък в окаяно положение. И майка му не бе до него вече. Стана му тежко. Продължи да плаче тихо.

– Мило дете! Защо не играеш с другите деца? Какво ти е, защо си тъжен?

Буджейр вдигна глава, за да види кой му говореше с толкова нежност – и какво да види! Това бе Пратеника на Аллах салляллаху алейхи ве селлем… Не знаеше какво



да каже. Думите така и не излизаха от устата му. Започна да плаче. Тъгата на Буджейр се пренесе и на благородното лице на Пророка (с.а.в.). Той не можеше да устои на тъгата на децата и винаги успяваше да ги зарадва.

„Какво има, защо плачеш?“, попита Пророка (с.а.в.).

Буджейр започна да говори:

– Баща ми почина. Майка ми не можеше да се грижи повече за мен и се принуди да се омъжи за друг човек… Аз си нямам никого. Днес е празник, а аз съм сам, нямам семейство и нови дрехи като другите деца.

Пратеника на Аллах (с.а.в.) хвана за ръка Буджейр, погали косите му, прегърна го силно и с усмивка му каза:

– Мило дете, искаш ли оттук нататък аз да бъда твой баща, Айша твоя майка, а Фатма да ти стане сестра… Какво ще кажеш, искаш ли?

Когато чу това Буджейр щеше да полети от радост. Всички деца се надпреварваха само за да поговорят с Пророка (с.а.в.), а той вече можеше винаги да бъде близо до него. Буджейр беше срамежливо и сдържано дете, но сега много се зарадва и възкликна:

– Как да не искам, о Пратенико на Аллах!

След малко от дома на Пророка салляллаху алейхи ве селлем излезе спретнато и чисто дете с нови дрехи и широка усмивка, която не слизаше от лицето му. Показваше на приятелите си новите си дрехи. Косите му бяха сресани, в очите му вече нямаше сълзи, а искрици на радост – това дете бе Буджейр. Децата не можаха да скрият почудата си и Буджейр им отговори „Оттук нататък Хазрети Мухаммед е мой баща, Хазрети Айша е моя майка, а Хазрети Фатма е моя сестра… Вече не съм сираче, имам си семейство. И аз като вас ще съм радостен, ще тичам на воля и ще си играя.“ Когато децата разбраха каква е била причината за промяната на Буджейр казаха „Какъв късмет има Буджейр… Да бяхме и ние на неговото място!“ Децата не спираха да му се възхищават и да го поздравяват.

„МОИТЕ СПОДВИЖНИЦИ НЕ БОЛЕДУВАТ ЧЕСТО“

След дълго и изморително пътуване прочутият лечител най-сетне пристигна в Медина. Безкрайно се вълнуваше. За пръв път в живота си идваше на непознато място. Кралят на Египет – Мукавкъс го изпрати в Медина, за да се грижи за здравето на живеещите тук и да ги лекува без да взима възнаграждение за това. Лечителят таеше в сърцето си надеждата, че ако тук изпълни подобаващо своите задължения кралят ще го възнагради щедро.

Без дори да си отдъхне лечителят се яви пред Пратеника на Аллах (с.а.в.) и учтиво се представи:

– Аз съм лечител и кралят на Египет – Мукавкъс ме изпрати за да Ви помагам и да се грижа за болните хора тук напълно безвъзмездно.

Пророка (с.а.в.) похвали лечителя и го посрещна подобаващо. След което възложи на Сподвижниците да намерят подходящо и хубаво място, където лечите-



ля да остане, както и да бъдат посрещнати всички негови нужди.

Лечителят остана доволен от това гостоприемство. Той предполагаше, че тъй като в Медина няма друг лечител, когато хората чуят, че е пристигнал – ще се стекат при него, за да бъдат лекувани. Поиска да му бъде намерена по-голяма къща в Медина. Лечителят не я искаше само за себе си – това щеше да бъде лечебница, в която да полага грижи за болните хора и затова държеше всичко да бъде изрядно.

Най-сетне приготовленията приключиха и всичко бе готово. Лечителят зачака болните. Първият ден ни-



кой не дойде при него. И на вторият ден никой не се появи. И на следващия… Измина точно един месец, а никой не бе потърсил помощ. Лечителят не искаше никаква отплата за своята работа. Каква ли беше причината? Никой ли в този град нямаше нужда от лечение? Или хората тук се лекуваха сами?

Лечителят се притесни. Почувства се непотребен. В Египет преглеждаше по десетина болни на ден и поради това го ценяха и уважаваха. Защо сега никой не идваше? Навярно тук лечителите трябваше да ходят при болните. Да, навярно в това се криеше причината.

Грабна чантата си и излезе навън. Започна да обикаля из улиците на Медина. Напрягаше слуха си, опитваше се да чуе дали някой болен стене, за да отиде и да му помогне. Представяше се на всеки минувач „Аз съм лечител. Ако някой от вас има нужда от помощ, ще дойда да го излекувам напълно безплатно.“ Въпреки това никой нямаше оплаквания. Усмихнати лица го поздравяваха и отминаваха. Любопитството на лечителя съвсем се увеличи. Как бе възможно хората да не изпитват нужда от лечител? Със сигурност имаше някакво обяснение.

Лечителят реши отново да се яви пред Пратеника на Аллах (с.а.в.). и го попита с изумление:

– Дойдох за да бъда полезен, да помогна. Изминаха седмици, но никой не потърси помощ при мен. Повече няма смисъл от моето присъствие тук. Ако и Вие разрешите бих искал да се върна в родината си. Но не мога и без да попитам – Вашите Сподвижници не се ли разболяват?

Пророка (с.а.в.) се усмихна на учудения лечител и любезно му отговори:

– Моите Сподвижници не боледуват често, защото те не се хранят докато не огладнеят. Когато седнат на трапезата стават преди да са се наяли до насита!

Лечителят остана очарован от думите на Пророка саллялаху алейхи ве селлем. Та това бе лек срещу всички заболявания! Най-накрая лечителят разбра защо хората в Медина не се разболяват.

ТЪЖНИЯТ ПЛАЧ

Ибрахим искрено стисна ръката на приятеля си и каза „Добре. И аз като теб повярвах с цялото си сърце в Аллах и приех, че Хазрети Мухаммед (с.а.в.) е Негов раб и Пратеник.“

Най-сетне се отърва от мислите, които го измъчваха. Почувства облекчение. От този миг сърцето му пулсираше с невероятен копнеж за Медина. Искаше му се да полети натам. Единственото, което желаеше бе да зърне Хазрети Мухаммед (с.а.в.) и да чуе словата му...

Качи се на камилата си и потегли още в тъмни зори. Препускаше през пустинята наподобяваща безбрежно море и напредваше на лунната светлина, която озаряваше пътя му. Топлината изгаряща сърцето му не му позволяваше да усети ледения полъх на пустинния вятър през нощта.

Мина доста време, но пътят не свършваше. „Толкова далеч ли бе Медина?“ помисли си той. Няколко пъти ходи до там, но сега пътят му се стори по-дълъг. Впрегна по-силно камилата си. Когато къщите от града

започнаха да се открояват на хоризонта очите му блеснаха от радост. Влезе в града с неописуемо вълнение.

Беше петък. Ибрахим обиколи с бързи крачки улиците. Търсеше начин да стигне до Пратеника на Аллах (с.а.в.). Но се луташе напразно, не успя да го намери. Седна върху един голям камък и си помисли „Така няма да стане, трябва да попитам някого." В това време една ръка докосна гърба му. С почуда се обърна и погледна назад. Видя един висок възрастен човек със сияйно и благо лице, който попита Ибрахим с усмивка:

– Сигурно си чужденец синко?

– Да, пристигнах в града преди малко.

– По работа ли си дошъл?

– Не, дойдох само, за да видя Пратеника на Аллах саллаллаху алейхи ве селлем. Търсих го но не успях да го намеря.

– Никога ли не си го виждал?

– Не никога, аз… наскоро повярвах.

– Колко хубаво! Имаш късмет синко… днес е петък и аз отивам при него, ела нека отидем заедно.

Ибрахим се зарадва и пое дълбоко въздух. Обърна се към достойния Сподвижник с думите „Аллах те изпрати." и тръгна с него.

Джамията беше препълнена. Намериха си място на задните редове и седнаха. Очите на Ибрахим търсеха Пророка (с.а.в.). Къде ли беше? Не след дълго Хазрети Билял (Аллах да е доволен от него – р.а.) започна да чете езан с приятния си глас. След това Пратеника на Аллах (с.а.в.) зае мястото си на минбера и започна да изнася своето хутбе. Близо до него се намираше един изсъхнал дънер от палма на фурма.

Сякаш сърцето на Ибрахим щеше да спре от вълнение. Слушаше много внимателно. Колко хубаво и изразително говореше Пророка (с.а.в.). Всяка негова дума оставяше следа в сърцето му. Щеше да заплаче от радост, но друг глас го изпревари и заплака преди него.

Това бе ридание… Вопъл, който раздираше сърцата на тези, които го чуха… Така жално плачеше, че не можеше да му се устои… До такава степен, че се наложи Пророка (с.а.в.) да прекъсне своето хутбе. Всички се учудиха. Кой ли бе това?

Плачът продължаваше. В това време всички разбраха откъде идва. Това не приличаше на човешки плач. Един изсъхнал дънер от палма на фурма, който се намираше в близост до Пророка… Плачеше тъжно и жално, сякаш бе наранен…

Пратеника на Аллах (с.а.в.) слезе от минбера и пред погледите на всички отиде при дънера. Погали го с благите си ръце докато той се успокои и престана да плаче.

Дънера престана да плаче, но от очите на всички Сподвижници станали свидетели на тази случка се стичаха реки. И Ибрахим плачеше. Първата молитва намаз, която отслужи в тази благодатна атмосфера бе увенчана с истинско чудо. Когато молитвата приключи, той бе още под въздействието на случилото се. Обърна се и попита Сподвижника, който го доведе:

– Какво се случи, защо този дънер заплака?

– Синко, преди тук нямаше минбер. Пратеника на Аллах (с.а.в.) се облягаше на този дънер и така изнасяше своето хутбе. Когато Сподвижниците се увеличиха, намиращите се на задните редове не можеха да виждат Пророка. Тогава ние предложихме да се направи този минбер и Пророка (с.а.в.) одобри това. За пръв път този петък Пророка не се подпря на дънера, а използва новия минбер. Навярно дънера не устоя да бъде далеч от Пратеника на Аллах салляллаху алейхи ве селлем и заплака така жално от мъка.

Ибрахим стана свидетел на всички тези проявления и сега сърцето му не се чувстваше по-различно от дънера. Той промълви „Дори едно изсъхнало парче дърво познава Пратеника на Аллах, плаче от обич, мъчно му е и не може да остане далеч от него…“

Молитвата намаз завърши, но Сподвижниците не си тръгваха от джамията. Проливаха искрени сълзи и гледаха към Пророка (с.а.в.), Ибрахим също. Искаше му

се да разбере мъдростта скрита в тази случка както и нейното продължение. Пророка (с.а.в.) забеляза това, усмихна се и разясни на всички:

– Толкова страдаше, че ако не бях отишъл, да го утеша, щеше да плаче и стене до Съдния ден...

„СПАСИ МЕ“

В Медина живееха трима братя …

Имаха хубава градина, малък обор с няколко овце и една камила. Това бе всичко, което притежаваха. За щастие камилата им бе здрава и издръжлива. Помагаше им във всичко, с дни пътуваха с нея в пустинята, с лекота носеше тежките товари, даваше мляко и роди много малки камилчета. С нейна помощ изкарваха прехраната си. Годините отминаваха и камилата остаряваше и губеше силите си. Това безпокоеше тримата братя.

Един ден докато слънцето жарко препичаше над Медина тримата братя неуморно се трудеха. Двамата по-големи братя се бяха качили на една палма и беряха фурми. Подаваха ги на най-малкият брат, който ги пълнеше в огромни чували и ги стоварваше върху гърбицата на остарялата камила.

Този ден натовариха камилата с много тежки чували. Бедното животно не издържа тежестта от непосилния товар и се строполи на земята. Камилата нямаше



сили, защото тримата братя не се грижеха добре за нея, често я оставяха гладна или ѝ даваха недостатъчно храна. Въпреки усилията на тримата братя не можаха да я изправят на крака.

Средният брат каза „Знам как да я накарам да стане!“ Взе в ръце пръчка със заострен край и започна да побутва камилата с нея. Горката камила не издържа повече на болката, която ѝ причиняваха, изрева жално и стана. Отново не издържа тежестта и се стовари на земята.

Тримата братя разбраха, че силите на камилата са изчерпани и решиха, че нямат повече нужда от нея. Най-големият брат каза:

– И вие ли си мислите това което и аз? Тази камила вече не може да ни бъде от полза. Май е време да я заколим и да продадем месото ѝ.

Най-малкият брат го подкрепи и добави:

– Прав си братко. Тази камила вече остаря и стана непотребна. Ще сваля товара от гърба ѝ и ще се приготвя да я заколя.

Свалянето на тежките товари от камилата им отне доста време. Когато и последният чувал с фурми бе свален от гърба на камилата, тя изведнъж се изправи и започна да бяга. Тримата братя не успяха да разберат какво се случва и тръгнаха да я гонят.

Остарялата камила тичаше толкова бързо, че след себе си оставяше облаци от прах и пепел. Бягаше без да спира докато накрая стигна до Пратеника на Аллах салляллаху алейхи ве селлем. Погледна умолително милостивия ни Пророк (с.а.в.) с големите си тъжни очи и отиде съвсем близо до него, сякаш търсеше убежище. Сякаш му казваше „Моля те спаси ме…“

След малко и тримата братя дотичаха. Когато Пророкът (с.а.в.) ги видя попита:

– Тази камила ваша ли е?



– Да наша е Пратенико на Аллах. Може ли да я отведем?

– Камилата ви се оплака от вас.

Тримата братя се спогледаха. Всички знаеха, че Всевишния Аллах бе дарил Пророка Хазрети Мухаммед (с.а.в.) със способността да разбира езика на животните. Засрамиха се и попитаха:

– О Пратенико на Аллах, какво казва? Защо се оплаква от нас?

Любимият ни Пророк (с.а.в.) отговори:

– Тя е израснала при вас. Дълги години ви е помагала пренасяйки тежки товари през пустинята. Народила е много малки камилчета и е давала мляко, а сега когато не е успяла да повдигне тежките чували с фурми сте поискали да посегнете на живота ѝ... Вярно ли е това, което казва?

Тримата братя се засрамиха и в един глас отговориха:

– Да, истина е.

Пратеника на Аллах (с.а.в.) бе милостив и състрадателен не само към хората, но и към всички създания. Той плати на тримата братя 100 сребърника и закупи камилата от тях. Обърна се към нея и каза:

– Хайде върви. Освобождавам те заради Аллах. Повече никой няма да посмее да ти навреди.

ВСЯКА ДОБРИНА Е ЗАРАДИ НЕГО...

Бяха двама... По-младият от тях – Талха носеше на гръб приятеля си и със сетни сили се изкачваше по стръмния склон на планината.

– Хайде Касъм! Изтърпи, малко остана! Когато преодолеем и този хълм ще се спасим.

– Остави ме тук! Продължи сам, аз нямам повече сили. Само те забавям.

– Не, няма да те оставя! Тази нощ можем да стигнем до Медина.

Когато Талха и Касъм пристигнаха в Медина луната сияеше и осветяваше града. В този късен час нямаше никой по улиците. Не знаеха къде да отидат и при кого да се подслонят. Накрая застанаха пред една врата и Талха леко почука. Мъжки глас попита отвътре:

– Кой е?

– Моля ви, отворете!



Възрастният човек плавно открехна вратата и погледна. При вида на двамата ранени младежи се сепна. Веднага ги покани в дома си. Положи изпадналият в безсъзнание Касъм върху рогозката и започна да го лекува. Хубаво почисти раните му. Приготви две легла на изморените гости и ги остави да си починат. Не след дълго Талха и Касъм се унесоха и заспаха.

Когато Талха се събуди слънцето вече беше изгряло. Погледна към Касъм и видя, че той още спи. Тихичко се изправи и започна да мисли за преживяното през последните дни. Езичниците от Мекка ги измъчваха само защото бяха повярвали в Единния Създател. Бяха при-

нудени да избягат, за да се спасят от този кошмар. Сега всичко това остана зад гърба им. Днес бе тих и спокоен ден. Талха си помисли „Как този възрастен човек се довери и прибра непознати хора в дома си? Там откъдето идваме човек не можеше да се довери и на собствения си баща!“

Докато Талха размишляваше възрастният човек тихо влезе в стаята, носейки голям поднос с храна. С усмихнато и ведро лице се обърна към Талха:

– Надявам се, да сте успели да си отпочинете. Снощи спахте много неспокойно. Говорехте насън... Навярно сте преживели трудни дни! Сега всичко наред ли е?

Талха разказа всичко накратко. Само защото бяха повярвали в Единния Създател в Мекка ги измъчваха и затова им се наложи да избягат оттам. Междувременно и Касъм се събуди. Беше много по-спокоен.

Възрастния човек се натъжи за тях и ги успокои:

– Вече няма от какво да се притеснявате! Тук сте на сигурно място.

Талха и Касъм останаха три дни в дома на този непознат човек и успяха да се възстановят напълно. Всичките им нужди бяха посрещнати от стопанина на дома. Накрая бе дошло време за раздяла, Талха се обърна към възрастния човек и му каза:

– Погрижихте се за нас като наш родител. Без дори да ни познавате ни протегнахте ръка и ни помогнахте. Държахте се мило с нас. Останахме възхитени. Кой ви научи на тези добрини?

Стопанина на дома се усмихна и им отговори:

– Пратеника на Аллах салляллаху алейхи ве селлем ни учи да бъдем с благороден нрав. Преди да повярваме и ние не се доверявахме на никого и се държахме безмилостно с хората. Но когато Всевишния Аллах ни изпрати Своя Пророк, за да ни научи на хубав нрав – той ни показа как да бъдем достойни, да се държим подобаващо с хората и да вършим добри дела. Променихме се. Започнахме да вършим добрини и да не очакваме нищо в замяна. Сега за мен няма по-приятно нещо от това да помагам на хората.

Когато възрастният човек разказваше всичко това очите на Талха и Касъм се изпълниха със сълзи. Те бяха радостни, че оттук нататък ще живеят заедно с достойни и истински хора като Пратеника на Аллах (с.а.в.) и чистосърдечните хора от Медина в благоденствие, мир и спокойствие.